

F o r d n i n g

for Island,

angaaende

Tiende af Inventarie=Ovilder samt udleiede Crea-
turer m. v.

T i l l æ g g i n g

fyrir Island,

vidskjandi

tiund af innstædu=kúgildum og ødrum leigu=fenadi
o. fl.

Kaupmannahöfn, fönn 14da Májí 1834.

Kaupmannahöfn.

Prentud hjá Directeur Senu Hostrup Schúlk,
Rómungúns og Háskólans Bókpryttjara.

Vi Frederik den Sjette,
af Guds Naade Konge til Danmark,
de Benders og Gothers, Hertug til Slesvig,
Holsteen, Stormarn, Ditmarsken, Lauenborg og
Oldenborg, Gjøre vitterligt: Da det er blevet anseet
tvivlsomt, hvorvidt Selveiere paa Bort Land Island kunne,
naar de selv beboe deres Eiendomskaarde, ansees berettigede til
at undtage en Deel af Gaardens Besætning, under Navn af
faste til Eiendommen hørende Qvilber, fra Lovgods-Eiende,
ligesom der ogsaa savnes en fast Regel for det Antal Qvilber,
som en Gaardbruger, være sig Eier eller Veilanding, er beret-
tiget at holde paa sin Gaard, uden særlig Eiendomsvarrelse, saa
have Vi anseet det hensigtsmæssigt ved et almindeligt Lovbud
at give en til Forholdenes Natur svarende Regel desangaaende.
I Forbindelse dermed have Vi og allernaadigst fundet for godt
at afgive Vor allernaadigste Bestemmelse til Afgjorelse af nogle
andre, Eiendomsvarrelse af Creature paa bemeldte Bort Land Is-
land vedkommende, Spørgsmaal.

Ver Fridrik hinn Sjötti,
af Guds Nád, Konúngur í Danmörk,
Vinda og Gauta, Hertogi í Slésvík, Holstein,
Stórmæri, Péttermerski, Lænborg og Oldenborg,
Gjorum vitanlegt: Þar þad hefir verid álitid efasamt,
ad hve miklu leiti Jardeigendur á voru landi Íslandi geta, þegar
þeir sjálfir búá á þeirra eignarjordum, álitist ad þasa rétt til,
ad undanskilja nokkurn hluta af búfé jarðarinnar, undir nafni
af fostum, til eignarinnar heyrandi kúgildum, frá lausaurakund,
eins og semuleidis vísja reglu vantar fyri tolu þeirra kúgilda,
sem einn búandi, hvort heldur hann er eigandi edur leiguldi,
þefur rétt til ad halda á jord sinni, án sérlegs klundarútsvars,
svo þofum Ver álitid þad tilhlyðilegt, ad gefa, med almennilegu
lagabodi, eina til réttar tistolu svarandi reglu þessu vidvikjandi.
Samkvæmt þermed hefir Ds og allranáðugast þóknast ad útgefa
Þora allranáðugustu ákvordun til árlausnar nokkurra annara
spuasmála, vidvikjandi klundargjerd af fénaði, á Þoru landi
Íslandi.

Thi byde og befale Vi som følger:

§ 1.

Der bliver ingen særlig Tiende at svare af faste Qvilder eller den til en Gaard hørende Creaturbefæring, hvilken Tiende derimod skal ansees indbefattet under den, der svares af Jorderne; og skal det i saadan Henseende være uden Indskyldelse, hvad enten Jorden bruges af Eieren selv eller er boretbygget.

Jovrigt bliver eet Qvilde for hver fem Hundreder af Gaardens Dyrhed at ansee som faste Qvilder, forsaavidt det ikke ved Byggselbreve eller paa anden lovlig Maade kan oplyses, at hidtil et større eller ringere Antal Qvilder har fulgt Gaarden. Af de Creature, der, uden for hvad der saaledes som faste Qvilder bliver at ansee, holdes paa Gaarden, bliver Tiende at erlægge efter de for Tiende af Løsegods gjældende Regler.

§ 2.

Tienden af de bortleiede Creature, der ei som faste Qvilder ere undtagne fra Tiendeydelse, udredes af Leieren og oppebæres af dem, der ere Tiendeberettigede paa det Sted, hvor Creaturene findes paa den Tid, de skulle angives til Tiende.

§ 3.

Den i det allerhøieste Reglement af 17de Juli 1782 §§ 4 og 6 geistlige Personer tillagte Tiendefrihed skal ei være anvendelig paa andre Creature end dem, som disse Personer have til Brug og Husholdning paa deres Boepæl; hvorimod Leiere af de, geistlige Personer tilhørende, Creature bør udrede Tiende af disse ligesom Andre.

Dví bjóðum og skipum Þér sem fylgir:

§ 1.

Engin ferleg tíund á ad. svarast af föstum kágildum edur því til einnrar jarðar heyrandi láse, hvor tíund þar á mótt skal áttast ad vera innifalin í þeirri er svarast af jördinni, og á það í slíku tilliti alls effektil á líta ad koma, hvört jördinn notast af eigandanum sjálfum, edur hún er öðrum leigd.

Annars á eitt kágildi fyrir hvor fimm hundrud af jarðarinnar dhrseika ad áttast fyrir föst kágildi, ad svo miklu leiti það effektil med byggingarbrögðum, edur á annan löglegan máta getur sannad orðid, ad hingatil nokkud stærra edur minna kágildatal hafi fylgt jördinni. Af þeim fénadi, sem haldinn er á jördinni, fyrir utann þann, er þannig á ad áttast fyrir föst kágildi, á tíund ad gjaldast, eptir þeim fyrir tíund af lausaurum gildandi reglum.

§ 2.

Tíund af leigu-fénadi, er eigi, sem föst kágildi er undanföllinn frá tíundar-áttvari, gjaldist af leigulíða, og medtakist af þeim er rétt hafa til tíundar á þeim stad, hvor fénadurinn er á þeirri tíð, á hvorri hann á ad framtast til tíundar.

§ 3.

Þad í þeirri allrahærstu reglugjörð af 17da Júlí 1782, §§ 4 og 6, andlegum persónum veitta tíundarfrelsi, skal effektil geta heimskerst til annars fénadar enn þess, er slíkar persónur hafa til notkunar og búskapar á þeirra heimili; hvorámótt leigjendur þess fénadar, er tilheyrir andlegum persónum, eiga ad gjalda tíund af honum, eins og adrir.

6

Hvorefter alle Vedkommende sig allerunderdanigst have at rette.

Givet i Vor Kongelige Residentstads Kjøbenhavn,
den 14de Mai 1834.

Under Vor Kongelige Haand og Segl.

Frederik R.

Stemann.

Ørsted. Lassen. Lange. Hansen. Bentzen.

Hvareptir allir hlutadeigendur sér allraundirgefnaft hegda eiga.

Gefid í Borum Konúnglega Adsetursftad Kaupmannahöfn,
þann 14da Maji 1834.

Undir Borri Konúnglegu Hönd og Innsigli.

